

Men ligesom det forekommer mig, at han paa dette Punkt har handlet noget uheldigt, synes det mig, at de Bestemmelser, der nu forelægges i Lovforslaget, er af lidet heldig Karakter. De stemmer ingenlunde med de Ønsker, der næres af de Mennesker, som har ført Hjælpekasse-loven ud i Livet. En Gang i Efteraaret mødtes i Fredericia 400 delegerede for Hjælpekasserne, hvoraf 250 fra Landet, og disse delegerede vedtog enstemmigt en Resolution, der rettede forskellige Henvendelser til den højtærede Indenrigsminister og paa vigtige Punkter udtalte deres Opfattelse af Loven. De allerfleste af disse Ønsker har den højtærede Indenrigsminister afvist i sit Lovforslag. Den Opfattelse af Loven, som disse delegerede udtalte sig for, har den højtærede Indenrigsminister handlet imod ved det Lovforslag, han her har fremsat.

Det første og vigtigste Punkt, hvorved Loven afgørende forandres, er de nye Bestemmelser i § 4, ved hvilke der fastsættes den Grænse af 180 Kr. i 18 Maaneder, som allerede er blevet omtalt af de foregaaende Talere, og som jeg derfor ikke skal komme ind paa nærmere at referere. Den Grundtanke, ud fra hvilken dette er sket, er den, at der her ikke skal være Tale om vedvarende Hjælp, men kun om midlertidig Hjælp. Man dæmper Princippet, idet man siger: i hvert Fald kun naar den vedvarende Hjælp er af meget ringe Størrelse, og naar den ydes, efter at vedkommende er naaet til en Alder af 55 Aar. Denne Opfattelse, der saa skarpt afskærer Begrebet: vedvarende Hjælp for Hjælpekassernes Vedkommende, er ikke i Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa Loven fortolkes, den Gang den skulde føres ud i Livet i 1908, den er ikke i Overensstemmelse med de gamle frie Fattiggassers Virksomhed, idet de meget tidt har givet en Hjælp, der varede længe — ved vedvarende Hjælp tænker man jo ikke paa en Hjælp, der skal være livsvarig, men paa en Hjælp, der kan vare flere Aar igennem —, og den er endelig ingenlunde i Overensstemmelse med den Maade, hvorpaa Hjælpekasserne har virket i de 5 Aar, de har bestaaet. Den højtærede Minister har ved Forelæggelsen af dette Lovforslag skaffet en Række Oplysninger, for hvilke jeg er ham meget taknemmelig. Det er glædeligt,

at Lovforslaget er fremsat saa godt oplyst, som det er, men disse Oplysninger viser blandt andet, at saaledes som Forholdet har været i de Aar, for hvilke Oplysningerne gælder, har af hele den Hjælp, som af Hjælpekasserne har været udbetalt til Mænd, de 29 pCt. været vedvarende, og til Kvinder de 60 pCt. været af den Karakter, der i denne Statistik betegnes som vedvarende. Og naar man nu spørger, om dette har været de smaa Beløb, som kan forenes med den nu foreliggende Bestemmelse, viser Statistikken, at dette er ikke Tilfældet. Paa Frederiksberg har af 392 Kvinder, der har faaet Hjælpekassehjælp, de 80 faaet over 150 Kr. i Løbet af 1 Aar. I Provinsbyerne har af 3,942 Kvinder de 733 eller omtrent $\frac{1}{5}$ faaet over 150 Kr. Paa Landet har et noget mindre Tal, nemlig af 5,918 Kvinder de 401 faaet over 150 Kr. Men det vil ikke blot være dem, der har faaet over de 150 Kr., der rammes af den nye Bestemmelse, det vil i Virkeligheden være de fleste af den Gruppe, som i Statistikken er sammenfattet under Beløbet fra 100 til 150 Kr., og derved fordobles Tallet. Det vil altsaa ses, at hvis ikke Undtagelsesbestemmelsen om de 55 Aar virker meget stærkere, end man paa Forhaand kan antage — paa det Punkt foreligger der ingen Statistik —, vil en meget stor Del af den Hjælp, der hidtil har været ydet af Hjælpekasserne, være udelukket i Fremtiden, og saa vil Resultatet blive, at overmaade mange Familier, som hidtil ved Hjælp af Hjælpekasseunderstøttelsen er blevet holdte udenfor Fattiggvæsenet, bliver kastede over paa dette.

Hvis man tænker sig en Familie, som har 4—5—6 Børn, og den Maade, hvorpaa Hjælpekasserne nu behandler en saadan, tror jeg, at de, der kender lidt til Forholdet, vil være paa det rene med, at Hjælpekasserne i adskillige Tilfælde er gaaede endog ret højt op for at holde saadanne Familier udenfor Fattiggvæsenet. Hvis man nu indskrænker Understøttelsen til et Beløb, der svarer til disse 180 Kr. i 18 Maaneder, forslaar det ikke, og Følgen bliver, at Familien ikke kan klare sig med det Beløb, men bliver, længe før de 18 Maaneder er gaaede, kastet over paa Fattiggvæsenet. Det er desuden ingenlunde saaledes, at vi i Øjeblikket staar med Hullerne tættet i vor Lovgiv-